

ALKONYI ÉNEK A NAPHOZ.

Őszi fényben Balatontó : ezüst fátyol lágyan-omló.
Ezüst fátylon rengő-ringó
tubarózsa, mályvarózsa, csipkerózsa
leáldozó napsziromból.
Gyöngyös pártáról leomló menyasszonyi fátyol . . .
Egyszerre csak sípszó bűg fel tárogató fából :
mozdul-pezdül,
nem vár restül Kupa vezér népe,
vijjog a htr : menni kell az ó-hit védelmére.
Sípok nyelve nyögve nyikkan,
magyarbánat sír a sípban.
A sámándob döngve dobban,
elbúsult düh kong a dobban.
Csak egy fehér táltos nem repdes, nem szálldos,
kenesei öreg révben, kitárt karral hófehéren
messze nézve ezer évre :
nyugvó napnak áldoz.

«Hahó !»

Üdvözlégy Lánggolyó !

Te Fény, te áldott százszor,

te délceg égi Pásztor !

Még árad a lelked, de leszálltod közelget,

már tárva a tósr Tátika mellett,

Küllős kereked még félig az égen :

lerobogni készül az örsi hegyélen.

Még lángban az erdő, izzik a csertő,

Gyöngyszínben sugárzik az esteli felhő . . .

«Hahó !»

Gyöngyházvitorlás rőt Hajó !

Btboruszályod leomlik a vízre,

Árva levélre, mit a csermely visz le,

kócsag selymére, a nádi verébre,

s a sok-sok kised magyar cserényre.

Vár hűs temetőd, mert égi korongod
 már letarolta az őrsi hegyormot.
 Tó tükörén ring fényed, a lángos,
 mint vérbe feresztett, tűzszínű dákos . . .

Hahó !

Üdvözlégy szent Kohó !
 Forró tüzilángot tölts ereinkbe
 s Hadurunk szent kardját hajítsd le, hajítsd le
 s ha perdül a riadó dobszó :
 azon a nagy csatán,
 holnap és ezer év után
 mikor a magyar egyedül áll a szent tusán :
 lángszívet adj neki égi Kohó !

Tűzkupolát gyullaszt, hol fészkel az orkán,
 lebukó félgömböd Tátika ormán,
 Hallod az esteli sípszót ?

Hahó !

Halld a sípszó hozzád villan,
 a te érced zeng a sípban,
 a sámándob hozzád dobban,
 a te tüzed döng a dobban.

Hozzád rivalg Badacsony orgonája :
 bazalt sípok torka zeng haholázva,
 tornyos sípok kardala szórja az üszköt,
 égre kavarg föl a százszínű tüzköd.

Hahó ! Hahó !

Letüntél ? ! . . . Elhal a sípszó . . .

Végy fel öledbe te égi Hajó !

A lángpallós kirévedt,
 árnyék fekszi a révet.
 Beestellett és csend lett,
 csak a parti hullám csengett . . .
 S a tó vizén fehér halott álmodva ringott-rengett . . .

Simon Gyula.